

te ültetted el a magot, és valóban jobbá tetted az életem. Most örökkévaló családom van. Gyermekeim az evangélium teljességének ismeretében fognak felnőni. Ez a legnagyobb áldás, melyet bármelyikünk valaha is kaphat. Te segítettél ezt az életem részévé tennem.

Amikor felvettem Kristivel a kapcsolatot, ezt írta nekem: „Időnként úgy vélem, hogy amikor halljuk a tizenharmadik hittételben felsorolt tulajdonságokat, azok teljesen erőt vesznek rajtunk. Tudom azonban azt is, hogy amikor e normák szerint élünk, és igyekszünk Krisztus példáját követni, képesek vagyunk változást előidézni. [...] Úgy érzem magam, mint az Alma 26:3-ban Ammon, amikor azt mondja: »És ezzel az áldással halmozott el minket, hogy eszközökké lettünk Isten kezében e jelentős munka elvégzésére.«”

Imádkozom azért, hogy mindannyian ne csak kijelentsétek, hogy hisztek abban, hogy „tisztességesnek és igaznak” kell lennetek, hanem el is kötelezzétek magatokat amellet, hogy minden egyes nap ezen ígéret szerint éltek. Imádkozom azért, hogy miközben ezt teszitek, Mennyei Atyánk ereje, szeretete és áldásai tartsanak meg benneteket, amint elvégzitek mindazt, amiért mindannyiunkat ideküldtek. Mindezeket pedig Jézus Krisztus nevében mondom, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Thomas S. Monson: Visszatekintve és előre haladva. *Liahóna*, 2008. máj. 90.
2. *Hűek a hithez* (2004). 198–199.
3. Lásd 2 Mózes 20:15–22.
4. *Az evangélium tanítételei*, 195.
5. Howard W. Hunter, „Basic Concepts of Honesty,” *New Era*, Feb. 1978, 4, 5.
6. William J. Scott, „Forgot to Look Up,” *Scott's Monthly Magazine*, Dec. 1867, 953.
7. Lásd *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11th ed. (2003), „true.”
8. Charlotte Brontë: *Jane Eyre*. [Fordította: Ruzitska Mária]

Írta: **Mary N. Cook**

első tanácsos a Fiatal Nők Általános Elnökségében

„Ne feledd, a kedvesség veled kezdődik!”

Látni fogjátok azt, hogy a jóakarát örömet és egységet hoz otthonotokba, osztályotokba, egyházközségetekbe és iskolátokba.

Néhány hete fontos leckét tanultam meg egy Babérkoszorú osztályba járó lány vasárnapi beszédéből az egyházközségemben. Megérintett, milyen magabiztosan tanított és tett bizonyosságot Jézus Krisztusról. Beszédét a következő kijelentéssel zárta: „Amikor Jézus Krisztust teszem életem középpontjává, jobban mennek a napjaim, kedvesebb vagyok a szeretteimhez és öröm tölt el.”

Az elmúlt hónapok során távolról már megfigyeltem ezt a fiatal nőt. Mindenkit csillogó szemmel és derűs mosollyal üdvözöl. Láttam, ahogy más fiatalok sikereinek örvend. Két Udvarhölgy korú lány nemrég elmondta nekem, hogy ez a fiatal nő úgy döntött, hogy a mozijegyét nem fogja felhasználni, amikor megtudta, a film nem jelent majd „erényes és szeretetre méltó”¹ élményt. Ez a lány szeretettel teljes, kedves és engedelmes. Otthon csak egy szülő neveli, életében pedig már volt jó néhány

kihívás, így elgondolkodtam, hogyan megőrizni boldog és kedves lelkületét. Amikor bizonyosságban azt halottam, hogy „Jézus Krisztust teszem életem középpontjává”, megtaláltam a választ.

„Hiszünk abban, hogy tisztességesnek, igaznak, erkölcsösnek, jóakarátúnak, erényesnek kell lennünk, és minden emberrel jót kell cselekednünk.” A tizenharmadik hittételben található krisztusi tulajdonságok e csodálatos listája fog felkészíteni bennünket a templom áldásaira és az örök életre.

Szeretnék ezek közül most a *jóakarát* szóra összpontosítani. A *jóakarát* vagy jóindulat egy igen kedves szó, melyet nem hallunk túl gyakran. Egy latin szóból ered, melynek jelentése „jót kívánni valakinek”². Jó akaratúnak lenni annyit tesz, hogy kedvesek, jóindulatúak és jószívűek vagyunk. Sokan tanultatok már a jóakarátúságról az Elemiben, amikor a következő éneket tanultátok:

*Legyünk kedvesek mindenkire,
Szébb lesz majd a világ,
Ezért ne feledd, légy mindig kedves –
Boldog leszel, meglásd.”³*

Szabadítónk is arra tanított bennünket, hogy jóakaratók legyünk, és Ő maga is ilyen életet élt. Jézus mindenkit szeretett és szolgált. Ha életünk középpontjává Jézus Krisztust tesszük, az segíteni fog a jóakaratuság tulajdonságának elsajátításában. Ha ugyanilyen krisztusi tulajdonságokra szeretnénk szert tenni, tanulnunk kell a Szabadítóról, és az Ő nyomdokaiiban kell járnunk⁴.

Az irgalmas szamaritánus történetéből azt tanultuk, hogy mindenkit szeretnünk kell. Ez a történet Lukács, 10. fejezetében azzal kezdődik, hogy egy törvénytudó megkérdezi a Szabadítótól: „Mit cselekedjem, hogy az örök életet vehessem?”

A válasz így hangzott: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat.”

A törvénytudó ezután ezt kérdezte: „De ki az én felebarátom?” Ez

egy nagyon érdekes kérdés volt egy törvénytudótól, mivel a zsidók északi szomszédjai a szamaritánusok voltak, akiket olyannyira nem szerettek, hogy amikor Jeruzsálemből Galileába utaztak, inkább a Jordán völgye felé vezető hosszabb úton mentek, nehogy Samárián keresztül kelljen haladniuk.

Jézus a törvénytudó kérdésére az irgalmas szamaritánus példázatával válaszolt. A példázat így szólt:

„Egy ember megy vala alá Jeruzsálemből Jerikóba, és rablók kezébe esék, a kik azt kifosztván és megsebesítvén, elmenének, és ott hagyák félholtan. [...]

Egy samaritánus pedig az úton menvén, odaért, a hol az vala: és mikor azt látta, könyörületességre indula.

És hozzájárulván, bekötöze annak sebeit, olajat és bort töltvén azokba; és azt felhelyezvén az ő tulajdon barmára, vivé a vendégfogadó házhoz, és gondját viselé néki.

Másnap pedig elmenőben két pénzt kivévn, adá a gazdának, és monda néki: Viselj gondot reá, és valamit ezen fölül reáköltesz, én mikor visszatérek, megadom néked.”⁵

A zsidó pappal és a lévítával

ellentétben, akik elhaladtak a sérült férfi mellett, aki egy volt közülük, a szamaritánus a különbségeik ellenére is kedves volt. A jóakarát krisztusi tulajdonságát szemléltette. Jézus e történet által megtanított bennünket arra, hogy mindenki a felebarátunk.

Egy püspökségi tanácsos nemrégiben megosztotta egy élményét, mely megtanít arra, hogy milyen fontos minden egyes felebarátunk. Amikor szétnézett a gyülekezeten, észrevett egy kisgyermeket, akinél egy dobozban mindenféle színű zsírkréta volt. Gyülekezete tagjaira tekintve eszébe jutott, hogy akárcsak a zsírkrétáknál az ott lévő összes emberben is sok a hasonlóság, mégis mindegyik egyedi.

Ezt mondta: „Az egyházközösségek és a világba mindegyikük a saját árnyalatát hozta. [...] Mindannyiunknak megvolt a maga erőssége és gyengesége, személyes vágya és álma. Együtt azonban a lelki egység színes palettájává olvadtak össze. [...]

Az egységesség lelki tulajdonság. A béke és céltudatosság olyan édes érzése ez, mely egy családhoz való tartozás érzéséből fakad. Azt jelenti, hogy másoknak legalább annyira kívánjuk a legjobbat, mint magunknak. [...] Azt jelenti, hogy tudjuk, senki sem fog bántani bennünket. [Azt jelenti, hogy soha nem leszünk egyedül].”⁶

Ezt az egységet a jóakarát, a személyes jócselekedetek által építjük, és ez által osztjuk meg másokkal egyedi árnyalatainkat.

Éreztétek már magányosnak magatokat? Észreveszitek azokat, akik magányosak, és egy fekete-fehér világban élnek? Fiatal nők, figyelték benneteket, amint mások életébe mosolyotokkal, kedves szavatokkal és bátorításokkal, saját egyedi színekkel mások életét színesítettétek.

Thomas S. Monson elnök megtanította nekünk, miként viselkedjünk

korosztályunkkal és mindenki mással, akikkel találkozunk, amikor az egyházban lévő fiatal nőknek ezt mondta: „Drága fiatal nőtestvéreim, kérlek benneteket, legyen meg a bátorságotok ahhoz, hogy ne ítélkezzetek és ne kritizáljatok, és legyen meg a bátorságotok odafigyelni arra is, hogy senki ne legyen kirekesztve, hanem mindenki azt érezhesse, hogy szeretik és megbecsülik.”⁷

Követhetjük az irgalmas samaritanus példáját, és képesek vagyunk megváltoztatni a világot azáltal, ha csak egyvalaki is jóindulatot gyakorol.⁸ Arra kérlek benneteket, hogy a következő héten legalább egy samaritanusi cselekedetet hajtsatok végre. Lehet, hogy ehhez a szokásos barátaitokon túlra kell tekintenetek, és le kell győznötök féltékenységeket. Bátran kiválaszthatok valakit, aki nem túl jól bánik veletek, hogy szolgálja-tok neki. Megígérem nektek, hogy ha a könnyen megtehető dolgokon túlra nyújtózkodtok, olyan jó érzések fognak eltölteni benneteket, hogy a kedvesség mindennapi életetek részévé kezd majd válni. Látni fogjátok azt, hogy a jóakarát örömet és egységet hoz otthonotokba, osztályotokba, egyházközségetekbe és iskolátokba. „Ne feledjétek, a kedvesség veletek kezdődik!”

A Szabadító nemcsak szeretett, hanem szolgált is mindenkit. Terjesszék

ki jóságotokat mindenki felé. Kedves szolgálatotok nagyszerű áldást hozhat fiatalnak és idősek egyaránt. Monson elnöknek egészen fiatal férfi kora óta különös gondja volt az idősebb emberekre. Tisztában van egy rövid látogatás, egy szívélyes mosoly vagy egy öreg és ráncos kéz szorításának értékével. A jóságosság ilyen egyszerű megnyilvánulásai szint visznek egy olyan életbe, mely néha csak hosszú, magányos és sűrű napokból áll. Arra kérlek mindannyiőtokat, hogy törődjétek nagyszüleitekkel és az idősebbekkel. Holnap nézzetek szét az egyházban, és keressetek valakit, akinek egy kis új színt vihettek az életébe. Igazán nem nagy dolog: üdvözlőjétek név szerint, röviden beszélgetsetek el vele, legyetek készek segíteni neki. Kinyithatjátok neki az ajtót, vagy felkínálhatjátok segítségéteket az otthona vagy kertje gondozásában. Ami számotokra fiatalon egyszerű feladatnak tűnik, egy idősebb embernek nagyon nehéz is lehet. „Ne feledjétek, a kedvesség velünk kezdődik!”

Jóakarátúnak lenni néha a saját családjában a legnehezebb. Az erős családok megteremtéséhez erőfeszítésre van szükség. „Legyetek vidámak, segítőkészek, és legyetek tekintettel másokra! Sok családi probléma azért alakul ki, mert a családtagok önző módon vagy barátságatlanul beszélnek és cselekszenek. Törődjétek a többi

családtag szükségleteivel! Próbáljatok béketeremtők lenni, nem pedig kötekedők, civakodók és veszekedők!”⁹ „Ne feledjétek, a kedvesség veletek kezdődik!”

Jézus szerette a gyermekeket, karjába vette és megáldotta őket.¹⁰ A Szabadítóhoz hasonlóan a ti is megáldhattok minden gyermeket a kedvességetek által, és nem csak a saját otthonotokban lévőket.

Nem tudhatjátok, hogy életetek és példátok milyen hatással van egy kisgyermekre. Nemrégiben kaptam a következő rövid levelet egy barátomtól, aki egy helyi középiskolában lévő napközit vezet. Az iskolába számos olyan fiatal férfi és fiatal nő is jár, akik az egyház tagjai. A következő élményét osztotta meg velem: „Amikor a kisgyermekkel a folyosókon sétálok, nagyon jó látni, hogy sokuk szekrényének ajtajára belülről Jézus vagy valamelyik templom képe van ragasztva. Az egyik gyerek meglátott egy Jézust ábrázoló képet az egyik fiatal nő nyitott szekrényajtóján, majd ezt mondta: »Nézd csak, Jézus itt van az iskolánkban!« A szekrény tulajdonosa könnyes szemmel hajolt le a kisgyermekhez és megölelte őt. Megköszöntem a fiatal nőnek, hogy ilyen jó példát mutatott a körülötte lévőeknek. Felemelő tudni azt, hogy oly sok fiatal próbál kiállni az igazság és igazlelkűség mellett, és megtenni saját részét abban, hogy a Lelket meghívja az életébe, még akkor is, ha az időnként nehéz, a körülötte lévő világ pedig zajos és durva. Az egyházban igazán csodálatos fiataljaink vannak.”

Ezzel teljesen egyetérték. Fiatal nők, ti változtatjátok meg a világot azáltal, hogy életeteket Jézus Krisztusra összpontosítjátok, és azzá váltok, akivé Ő szeretné, hogy váljatok.¹¹

Köszönöm nektek a jóakarátú cselekedeteiteket: hogy barátkoztok

azokkal, akik talán mások; hogy kedvesek vagytok kortársaitokkal, az idősekkel, családotokkal és a kisgyermekkel; hogy felebarátai vagytok azoknak, akik magányosak, kihívásokkal vagy szívfájdalommal küzdenek. Jóságotok által másokat a Szabadító fénye felé fordítottok.¹² Köszönöm, hogy emlékeztek arra, hogy a kedveség veletek kezdődik.

Tudom, hogy Thomas S. Monson elnök Isten prófétája, akinek élete a jóakarát olyan példáját mutatja nekünk, melyből mindannyian tanulhatunk. Kövessük a prófétánkat! Tanuljunk az ő példájából és hallgassunk a szavaira! Hiszek Jézus Krisztus evangéliumában, és tudom, hogy a papság Joseph Smith által vissza lett állítva a földre.

Tudom, hogy Szabadítónk él, és mindannyiunkat szeret. Minden emberért életét adta. Azért imádkozom, hogy Jézus Krisztust tegyük életünk középpontjává, és járjunk az Ő nyomdokain egymást szeretve és szolgálva.¹³ Tudom, hogy ez által jobba tehetjük a világot, mivel „hiszünk abban, hogy... jóakarátúnak... kell lennünk”¹⁴. Erről teszem bizonyoságot, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Hittételek 1:13.
2. Lásd *Oxford English Dictionary Online*, 2nd ed. (1989), "benevolent," oed.com.
3. "Kindness Begins with Me," *Children's Songbook*, 145.
4. "Guardians of Virtue," *Strength of Youth Media 2011: We Believe* (DVD, 2010); also available at lds.org/youth/video/youth-theme-2011-we-believe.
5. Lukács 10:25, 27, 29, 30, 33–35.
6. Jerry Earl Johnston, "The Unity in a Ward's Uniqueness," *Mormon Times*, Feb. 9, 2011, M1, M12.
7. Thomas S. Monson: Legyetek bátrak! *Liahóna*, 2009. máj. 125.
8. Az erény védelmezői
9. *A fiatalság erősségéért* (füzet, 2002). 10–11.
10. Lásd Márk 10:16.
11. Az erény védelmezői
12. Az erény védelmezői
13. Az erény védelmezői
14. Hittételek 1:13

Írta: Elaine S. Dalton
a Fialat Nők általános elnöke

Az erény védelmezői

Már most készüljetek fel, hogy érdemessé váljatok az Úr szent templomaiban rátok váró összes áldás befogadására.

Néha előfordul, hogy szavakkal nem tudjuk kifejezni érzéseinket. Imádkozom azért, hogy a Lélek bizonyoságot tegyen a szívetekben mennyei azonosságokról, és örökkévaló felelősségekről. Ti vagytok Izráel reménysége. Szerető Mennyei Atyánk kiválasztott és nemes leányai vagytok.

A múlt hónapban lehetőségem volt részt venni egy fiatal nő templomi esküvőjén, akit már születése óta ismerek. Ahogy ott ültem a peccsételő szobában, felnéztem a templom fényeitől csillogó, csodálatos csillárra, eszembe jutott az a nap, amikor először tartottam őt karjaimban. Édesanyja egy kicsi fehér ruhába öltöztette őt, én pedig azt gondoltam, hogy ő a leggyönyörűbb kisbaba, akit valaha is láttam. Most, hogy fiatal nőként belépett az ajtón, újra fehérbe volt öltözve. Sugárzott a boldogságtól. Ahogy megjelent a szobában, teljes szívemből azt kívántam, bárcsak minden fiatal nő láthatná maga előtt ezt a pillanatot, és arra törekedne, hogy a felmagasztosulás áldásaira készülve, mindig érdemes legyen a szent templomi szövetségek és szertartások megkötésére és betartására.

Amikor ez a házaspár letérdelt a szent oltárhoz, a halandó értelmet felülmúló ígéretekben részesültek,

melyek megáldják, megerősítik és segítik őket a halandóságban tett utazásuk során. Olyan pillanatot volt ez, amikor a világ egy kis időre lecsendesedett körülöttük, a mennyek pedig örvendeztek. Amikor az ifjú pár belenézett a szoba hatalmas tükreibe, a vőlegénytől megkérdezték, mit lát. Ezt mondta: „Mindazokat, akik előttem jártak.” Ezután a házaspár belenézett a szemközti falon lévő tükörbe is, majd a menyasszony könnyes szemmel azt mondta: „Én azokat látom, akik minket követnek majd.” A jövőbeli családját, a saját utódait látta. Tudom, hogy abban a pillanatban újra megértette, milyen fontos hinnünk abban, hogy erkölcsösek és erényesek legyünk. Nincs is csodálatosabb látvány egy olyan házaspárnál, akik megfelelően felkészülve térdelnek együtt a templom oltáránál.

A Fialat Nőknél eltöltött éveitek a templomra fognak felkészíteni benneteket. Ott majd olyan áldásokat fogtok elnyerni, melyek Isten becses leányaiként megilletnek titeket. Mennyei Atyátok szeret benneteket, és azt akarja, hogy boldogok legyetek. Ez úgy lehetséges, ha hűségesek vagytok, az erény ösvényein jártok¹, és ragaszkodtok szövetségeitekhez².

Fialat nők, nektek, akik egy olyan világban éltek, ahol az erkölcstelenség